

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

**Мелис Юзеирова,
студентка II курс, специалност "Медицинска сестра"
във филиал Шумен на МУ-Варна:
ДА ОСТАНЕМ В БЪЛГАРИЯ
И ДА Й ПОМОГНЕМ ДА СЕ ИЗЛЕКУВА**

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Мелис Юзеирова:

Име: Мелис Юмерова Юзеирова

Възраст: На 21 г.

Образование: Студентка II курс в специалност "Медицинска сестра" във Филиал Шумен на Медицински университет - Варна

Владеене на чужди езици: Турски, руски и английски език

Хобита: Четене на книги, разходки сред природата с приятели.

Девиз: "Животът е избор, а изборът е в теб!"

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Аз съм момиче от морския град, където се чуват гласовете на чайките, които ме будят сутрин, а в пясъка е впита всяка песъчинка, изпълнена със спомени, които крие морето, емоцията на незабравимото лято с историята на всеки един от нас...

Имах ясни цели за себе си - да вляза да уча в Медицински университет. Толкова силно желание! Когато разбрах, че съм приета, осъзнах, че съм постигнала първата си поставена цел в живота. Бях много щастлива, но не бях приета във Варна, а във Филиал Шумен на Медицински университет - Варна. Не съм си помисляла за миг дори да живея, уча или работя някъде далеч от дома, но ето, че животът е изпълнен с изненади и предизвикателства. Съдбата реши да ме изпрати в друг град. Да се сблъскам с трудностите и да се науча да бъда отговорна към задълженията си, като възрастен човек. Ако няха тази възможност, винаги щях да бъда несигурна в качествата си, като личност. Ето, че се превърнах от малкото момиче на родителите си в една дама. Това не беше приятна вест за мен, но се пуснах по течението, защото знаех, че не напразно съдбата ме е изпратила там.

При приемането ми не можех да изразя емоцията, която изпитвах, дори не можах да се зарадвам. Може би защото много копнеех и ме беше страх от това да не се разочаровам от себе си.

Чувството да опиша благодарността, изписана в очите на пациентите, които са имали нужда от помощ и подкрепа, е неопишуемо, велико – очите им са пълни с блещукащи сълзи, защото не са очаквали да се съвземат отново и да бъдат на крака.

Минавайки по коридорите в болничното заведение, аз виждам етапите на живота от началото до края – от първият вдишан въздух до последният дъх. Само хора, работещи в тази сфера, имат възможността да почувстват и изживеят с всеки пациент неговата емоция.

„Предизвикателство“ означава риск – рискът, който поемаме, за да изберем правилния път, по който да вървим. Рисувайки да не видя това, което повечето биха искали - да отидат в чужбина и да разкажат как е било в чужбина. Искам това предизвикателство да бъде моето! Да остана тук, където съм видяла красивата, зелена природа с морето и планините. Желая да се развивам в България, да се уча от другите, но и да прилагам наученото от тях тук! Знаем, че можем да се развием, просто нашата страна в момента е болна, но не трябва да я изоставяме, а да останем и да ѝ помогнем да се излекува.

*Есето е публикувано в Clinica.bg
на 3.05.2018 г.
и в Електронния бюлетин на БАПЗГ,
брой 10/2018 г.*